

M 297 131

BESTSELLEROVÝ PŘÍBĚH
O PŘÁTELSTVÍ DÍVKY A LEDNÍHO MEDVĚDA

POSLEDNÍ MEDVĚD

HANNAH GOLDOVÁ

ILUSTROVAL LEVI PINFOLD

KAPITOLA PÁTÁ

Mroží zátoka

Během následujících týdnů se jejich život na stanici ustálil v jednoduchém rytmu. Ten byl pro April trochu nečekaný a vlastně po něm ani netoužila, ale aspoň ho znala. Táta vstával za úsvitu a mizel do práce, třebaže na Medvědím ostrově to neznamenovalo dojíždění přes rušné město, ale jen krátkou třicetivteřinovou chůzi do

meteorologické chaty. Protože však měření teploty byla víceméně práce na celý den, vždycky se znovu objevil až dlouho po večeři.

April se nevzdávala jiskřičky naděje, že jí táta jednoho dne oznámí, že půjdou sáňkovat, stavět sněhuláka nebo třeba aspoň na procházku, ale ta s každým uplynulým dnem pohasínala víc a víc. Nejednou zaslechla, jak si otec mumlá, že má hrozně moc práce. Když býval ve stresu, velmi snadno vybuchl vzteky. Nikdy to netrvalo dlouho a nemyslel to zle, ale jeho výbuchy měly sílu bouřky, a tak April vždycky ostražitě zůstávala stranou, kdyby náhodou nějaký směřoval na ni. Jednou – to za sebou měli obzvlášť dlouhý, napjatý den – mu dokonce nabídla, že mu s měřením pomůže, ale jenom na ni vyštěkl, že to není práce pro malé holky. Tím pádem měla spoustu volného času – každopádně mnohem víc, než by sama chtěla.

Její dny vypadaly zhruba takhle:

6:00–7:00 – Ležet v posteli a odpočítávat vteřiny, než bude muset vstát. I teď, v polovině dubna, vládla

za polárním kruhem celý den třeskatá zima, ovšem po ránu byla ještě mnohem horší, zvláště když si člověk zapomněl přivést bačkory.

7:00 – Snídaně. Obyčejně měla suché ovesné sušenky, které vůbec nebyly špatné, když si na ně napatlala burákové máslo. (April si přivezla spoustu sklenic burákového másla.) V neděli ovšem snídali, na co měli chuť, a ona si obyčejně vybrala čokoládové sušenky a obří hrnek horké čokolády.

8:00–12:00 – Škola, ale jen od pondělí do pátku.

Pochopitelně to nebyla opravdová škola. Jak by taky mohla? Protože však táta slíbil její paní učitelce, že April bude vzdělávat sám, přivezl s sebou šest encyklopedií – jednu na každý měsíc zdejšího pobytu. Učitelé si nejspíš představovali něco jiného. Encyklopedie sice měly drobná písmenka a byly cítit prachem, na jejich stránkách se ale skvěly nádherné obrázky zvířat, a co je důležitější, April se z nich naučila mnoho o části světa, která teď byla jejím domovem.

A tak se dozvěděla, že slovo *Arktida* pochází z řeckého slova *arktos*, což znamená medvěd. Taky zjistila, že severní polární kruh není žádný opravdový kruh, ale jenom pomyslná čára, která vede horní částí severní polokoule a prochází spoustou různých zemí včetně Norska, Ruska, Finska, Kanady a Spojených států amerických. A že z celé světové populace tady celoročně žijí jenom čtyři milióny lidí – jako třeba Tör a jeho táta. V takových chvílích si toužila s Törem popovídat a vyptat se ho na věci, které se do encyklopedií nevešly. Ale přestože jí na sebe dal číslo, tušila, že satelitní telefon se nepoužívá, když se chcete někoho zeptat, jestli v sámštině opravdu existuje sto osmdesát různých výrazů pro sníh.

12:00 – Oběd. April si obyčejně ohřála konzervu rajské polévky a dala si k ní ještě pár ovesných sušenek. Tátovi polévku nosila do meteochaty (tak jí začala říkat) a pokládala ji vedle něj, aby ho nerušila.

12:30 – do pozdních hodin – Pátrání po ledním medvědovi.

Protože at' už táta tvrdil cokoli, April nebyla ochotná uznat, že tady žádný medvěd není. Aspoň měla co dělat, když byl táta tolik zaneprázdňený. A tak se každé odpoledne vyzbrojila dalekohledem, kompasem, duhovými holínkami, čepicí, palčáky a asi tisícovkou vrstev a vydala se hledat medvěda.

S ubíhajícími dny sněhová pokrývka pomalu roztávala a zanedlouho už se April nemohla vracet po svých stopách. Naštěstí jí táta ukázal, jak se používá kompas, a vysvětlil jí, že když si nastaví střílku na jih, vždycky se zvládne vrátit ke stanici. Jen ji varoval, aby nechodila příliš blízko k moři – aby ji snad nesmetla nějaká zatoulaná vlna. Tady v Arktidě byla voda ledová a zabila by ji do několika minut.

Jinak měla volnou ruku a mohla si dělat, co chtěla.

Pochopitelně svou misi držela v tajnosti. Věděla, že by jí táta řekl, že lední medvědi jsou mimořádně nebezpeční a takovou holčičku, jako je ona, by s radostí sežrali. V hledání jí to ale nijak nezabránilo.

„Kde jsi?“ volala. „Kde se schováváš?“

Pátrání jí zabralo skoro celý další týden.

Tou dobou si taky zdráhavě uvykla na pravdu, že jsou sice s tátou jediní dva lidé na ostrově, ale protože s ní skoro vůbec netrávil čas, klidně by tu taky mohla být úplně sama. Přesto se na Medvědím ostrově konečně začínala cítit jako doma – třebaže to byl neobyčejný domov. Na ostrově vládla tajemná atmosféra, a aniž si to April uvědomila, zvuky a ozvěny a hluk jejího někdejšího života ve městě slábly. Vysoký tmavý dům se po okrajích začal rozplývat, najednou si ho vybavovala jen s obtížemi. Dokonce i přímořský domov babičky Jabloňky pomalu bledl. A na školu zapomněla dočista – třebaže tohle nebylo, pravda, nic těžkého. Jako by se ocitla v úplně novém světě. Ještě nikdy v životě jí tolik nepřipadalo, že žije v pohádce.

Jak sníh s každým dnem víc a víc odtával, objevovala se jezírka, některá tak modrá, že ladila s barvou moře. April přeskakovala zurčící potůčky, jež se ze zasněžených vrcholů hor prodíraly dolů k moři. Lehala si na záda a pozorovala tisíce racků, jak jí nad hlavou plachtí v majestátním bílém oblouku. Jednou dokonce v dálce zahlédla osamělou polární lišku, nehybnou a klidnou, s lesklým sametově

bílým kožíškem. April užasle zatajila dech a nechala se pohltit kouzlem ostrova.

Teď už jen zbývalo najít toho ledního medvěda.

„Jsi kluk, že jo?“ pronesla nahlas. „Vím, že jsi kluk. Ne-
tuším, kde беру tu jistotu. Ale je to tak.“

Občas měla pocit, že ji odněkud pozoruje. Nebyl to hmatatelný pocit, spíš šestý smysl. Tušení, že není pořád sama. Ale kdykoli rychle zvedla hlavu a začala se rozhlížet okolo, neviděla nic než sluneční světlo, hory nebo dorážející vlny.

Už měla prozkoumanou zhruba polovinu ostrova a na dnešní odpoledne si naplánovala návštěvu staré velrybářské stanice v zátocě, která se jmenovala Mroží a ležela na druhé straně ostrova. Před mnoha lety se tam lidé pokoušeli zabydlet, ale neuspěli. Ten plán se jí docela zamlouval. Cestou musela minout pár třpytivých vnitrozemních jezírek a pak zamířit ke trojici hor.

Na mapě to sice nevypadalo, že je Mroží zátoka daleko, ale dostat se tam trvalo mnohem déle, než April předpokládala, a po třech hodinách už byla málem zralá vydat se

nazpátek. Stmívalo se až někdy před půlnocí, ale nerada se venku zdržovala moc dlouho. Přibližně kolem svačiny často padla zvláštní mlha, vznášela se nad ostrovem jako duch a zahalila ho strašidelným, žlutavým světlem.

A tehdy to zaslechla.

April naklonila hlavu. Něco takového ještě neslyšela, ani na Medvědím ostrově, ani doma. Ten zvuk nevydával člověk. Něco jí to připomínalo, ale ať trápila mozkové závitky sebevíc, nedokázala na to přijít. Znehybněla a dech jí v tom chladném vzduchu stoupal od pusy jako kouř. Pak to přestalo a April si zhluboka, úlevně oddechla. Takový zvuk nechcete poslouchat moc dlouho. Byl hluboký, hrdelní a běhal jí z něj mráz po zádech. Jenže stejně rychle, jako pominul, se zase ozval. A tentokrát hlasitěji.

April přiškrceně vyjekla, protože si uvědomila, co jí to připomíná: před třemi lety si jedna z lišek u nich na zahradě zasekla packu ve zrezivělé plechovce a nedokázala se vyprostit. Bylo to příšerné trýznivé skučení trpícího zvířete.

„Ale ne.“ April se sevřelo srdce. Teď už se v žádném případě nemůže vydat nazpátek. Ne když je tam zvíře, které

možná potřebuje její pomoc. Ne když ho nemohl zachránit nikdo kromě ní. Těch posledních pár stovek metrů napůl běžela, napůl klopýtala a klouzala, v krku ji pálilo a plíce jí hořely, až konečně dorazila do Mroží zátoky.

Prudce se zastavila.

Mlha už se začínala přikrádat, pomalu se plazila u země. Do zátoky vybíhalo molo, ale bylo nepoužívané už tak dlouho, že z něj zbývala jen řada uvolněných, shnilých prken. O kus dál stála dřevěná bouda s dveřmi visícími z pantů a dávno rozbitými okny. Na břehu ležel opuštěný trup starého rybářského člunu. Vedle něj se válelo stočené rezivějící kovové lano. Celá scéna částečně tonula ve strašidelné mlze a působila jako z nějakého hororového filmu.

A pak se to ozvalo znovu.

Tentokrát mnohem blíž. A tak úporně a nahlas a děsivě, že April po zádech přeběhl mráz. I kdyby chtěla utéct, nedokázala by to. Zůstala stát jako přikovaná a nervy měla napjaté. Jako by se čas zničehonic zastavil, nebo alespoň zpomalil. Vzduch byl nehybný, ostrý jako břitva. Vítr utichl. Dokonce i moře zadržovalo dech.

A April věděla, že jestli vzhledne, její život už nikdy nebude jako dřív. Že ji tenhle okamžik změní. Možná dokonce napořád.

Pomalů zvedla oči.

A tam, na druhé straně pláže, nějakých padesát metrů od ní, stál ten nejúchvatnější tvor, jakého kdy viděla.

KAPITOLA ŠESTÁ

Zraněný

Stál na zadních, vzpínal se k nebi jako zářivý bílý hřebec. Sebejistě vystrkoval dolní čelist a vůbec nevypadal, že ho něco bolí. Vlastně bylo z jeho postoje znát, že si svoji úchvatnost moc dobře uvědomuje.

Kombinace silných svalů a nefalšované hrubé síly April dočista vyrazila dech a musela si dát ruce přes pusu, aby nevyjekla nahlas.

„Ty jsi neuvěřitelný,“ zašeptala a po tváři jí, aniž věděla proč, stekla slza. April nebyla smutná, ale jinak tu ohromnou emoci vyjádřit nedovedla. Bylo to podobné, jako

když se občas dívala na zprávy o zká-

ze amazonského pralesa a samou

zlostí se jí chtělo křičet, nebo

jako když při čtení knížky

narazila na sentimentál-

ní pasáž a nejradši by

si začala prozpěvovat

nějaký hloupoučký po-

pěvek, nebo dokonce

jako když v ní jedna dvě

skladby z tátovy hudeb-

ní sbírky dokázaly na-

tolik rozdmýchat emo-

ce, že je neuměla vybit

jinak než tancem.

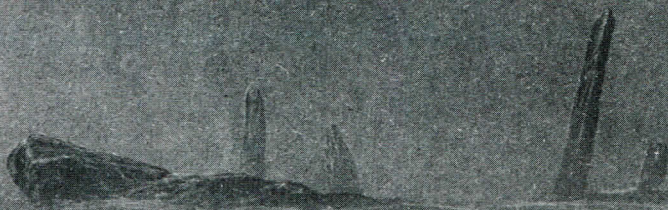

Teď se její pocity zmítaly od úžasu přes údiv až k radosti, dokud se nesmísily jako mléčný koktejl, a jí se z nich dočista zamotala hlava. Tör se mýlil, pomyslela si s úsměvem, a nakrátko zatoužila, aby tu teď mohl být s ní a viděl toho medvěda na vlastní oči.

„Věděla jsem, že se mi to nezdálo,“ hlesla, když se jí konečně vrátil hlas. „Tehdy v noci jsem tě tedy opravdu viděla. Jsi skutečný.“

I takhle na dálku medvěd nastražil uši, jako by ji slyšel. Usoudila, že má sluch o poznání lepší než ona, taky má přece o dost větší uši. Začenichal, černým čumákem trhaně nasával chladný vzduch a sychravou mlhu. A pak se pomalinku otočil a přes celou pláž si pohlédli do očí.

April si vzpomněla, že má přes rameno pověšený dalekohled, studenými, vlhkými prsty ho spěšně vytáhla z pouzdra a přitiskla si ho k očím. Nejdřív viděla jen rozmazanou šmouhu, a tak točila kolečkem, dokud se neobjevil zřetelný, ostrý obraz.

„No ne, ty jsi ale krasavec,“ vydechla. „Jsi to nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy viděla. Páni! Jsi jako...“ Snažila se přijít na slovo, kterým by ho popsala, ale vybavila se jí jenom jedna skladba, kterou s oblibou poslouchal její táta a jež v April pokaždé vyvolala představy soptících vulkánů, prudkých bouří a obrovských přílivových vln. „Přesně takový jsi,“ usoudila.

V tu ránu medvěd otevřel tlamu a tak strašlivě, hlasitě a mocně zařval, že April na vlastní kůži ucítila, jak se zvuk skrytě pohybuje vzduchem a jakoby přesouvá membránu vesmíru. Byl to tak ohlušující, pronikavý řev, že se jí rozdrkotaly zuby a dalekohled jí spadl na nohu.

Medvěd byl sice nádherný, ale taky hrůzostrašný. Vyzařovalo z něj tolik čiré, surové síly, že se April zatajil dech.

Zvíře se zapotácelo kupředu, udělalo krok směrem k ní a April bezděky zakňourala. Celé tělo až do konečků prstů ji rozbrnělo a začala dýchat rychle a mělce, vzduch se jí zadržával v krku. Co když přijde blíž? Co když ji napadne? Ale stejně rychle, jako se předtím pohnul, se teď nenadále zastavil. Zůstával na druhé straně pláže a vyzařovala z něj

ostražitost. No ano, má se před ní úplně stejně na pozoru jako ona před ním. Samou úlevou dlouze, roztřeseně vydechla.

Zvedla ze země dalekohled a hned se ustaraně kousla do rtu, protože medvěd byl vážně zoufale vyhublý. Dokonce viděla, jak se mu pod srstí rýsují žebra. Vlastně i jeho srst by určitě měla být lesklejší, a ne takhle matná.

Dokonce i rysy ve tváři měl jakoby ostře řezané. Ne tak příšerně, jako to mívají někteří lidé. Tahle ostrost se zrodila z hladu a zoufalství.

„Chudáčku můj,“ zamumlala. „Ty umíráš hladý.“

Naklonil hlavu, tak nepatrně, že to April málem nepostřehla.

„Máš hlad?“ zeptala se. „Nesežereš mě, že ne?“

Pomocí dalekohledu si rychle prohlídla jeho výraz. Přestože to byl divoký tvor, působil přátelsky – minimálně na ledního medvěda. Šimravé vousky, měkká, mokrá čern čumáku a tmavé, čokoládové oči, které i takhle z dálky vypadaly vlídně.

Odkašlala si a přemýšlela, co má říct dál.

„Jmenuju se April,“ představila se nakonec. „April Woodová. Je mi jedenáct, mám ráda horkou čokoládu, zvláště když si do ní můžu přidat maršmelouny, a tady na ostrově jsem s tátou, má tu totiž půl roku měřit teplotu. Tvrdil mi, že už tady žádní lední medvědi nezbyli, ale já jsem si byla jistá, že jsem tě ten první den zahlídla. Proč jsi takhle riskoval a přišel jsi tak blízko k chatě? Možná...“ Zarazila se, když jí to došlo. „Možná jsi chtěl, aby tě někdo viděl? Ale proč?“

Bezradně se na něj zadívala a teprve teď, když přešla dalekohledem po celém jeho těle, si toho všimla.

„Jejda!“ vyděsila se. „Co sis to udělal?“

Levou přední packu měl něčím pevně omotanou – nějakým modrým plastem. Zvedl si ji k tlamě a dlouhými, ostrými zuby se do plastu zahryzl. Snažil se ho překousnout a tlumeně u toho bručel. Ale marně. Tlapu měl napuchlou na dvojnásobnou velikost a plast se mu do ní nemilosrdně zařezával – ten se mu stáhnout nepodaří. Se svěšenou hlavou vypadal medvěd tak zranitelně, dokonce žalostně, až měla April sto chutí se k němu

rozběhnout a sevřít ho ve velkém, pevném objetí, přestože věděla, jak moc by to bylo nebezpečné.

„To musí bolet,“ zamumlala. Chtěla mu pomoci, ale přiblížit se k lednímu medvědovi je něco úplně jiného než nechat racka, aby jí seděl na ruce. Ztěžka polkla. „Co kdybych se poohlédla po něčem ostrém, aby sis to mohl přeríznout?“

Nebyla si jistá, nakolik je její plán moudrý, ale pořád byl lepší než nedělat nic, a tak začala pátrat na pláži po něčem, *čemkoliv*, čím by medvědovi pomohla. Našla skleněný střep, zelený jako ocas mořské panny, ale ten už dávno ohladilo moře. Na břehu ležela i jiná suť, kterou sem voda naplavila z dalekých zemí a moří. Zašmodrchaná rybářská síť, dříví, dokonce i plastové láhve – sama by z toho nejradši zabručela. U některých předmětů ani nepoznala, k čemu slouží. Ale nic ostrého nenašla. A beztak by to k ničemu nebylo. Sám by to odříznout nedokázal, jinak by to už udělal.

„To nemá cenu,“ zamručela nakonec a její frustrovaný hlas se zoufale rozlehl po zátocě, v níž se proháněl vítr.

Ucítila, že se na ni medvěd dívá, a ještě nikdy si nepřípadala tak malinká a neúčinná jako v onom okamžiku. Jenže co mohla dělat? Slunce se už sklánělo k obzoru. Bylo pozdě. Příliš pozdě na to, aby zůstávala venku sama.

„Moc mě to mrzí, ale musím jít.“

Znovu pohlédla na zapadající slunce, které viselo tak nízko, že se málem dotýkalo mořské hladiny, a pak se zase zadívala na medvěda. Hlava mu sklíčeně klesla na packy a z celého medvědího těla čísel smutek. April se sevřelo srdce.

„Vrátím se,“ šeptla. „Slibuju.“

A medvěd zvedl hlavu a zařval.